

EUROPEES PARLEMENT

1999

2004

Zittingsdocument

DEFINITIEVE VERSIE
A5-0311/2000

24 oktober 2000

*

VERSLAG

over het initiatief van de Franse Republiek met het oog op de aanneming van de verordening van de Raad inzake de wederzijdse tenuitvoerlegging van beslissingen betreffende het omgangsrecht
(9735/2000 – C5-0397/2000 – 2000/0818(CNS))

Commissie vrijheden en rechten van de burger, justitie en binnenlandse zaken

Rapporteur: Mary Elizabeth Banotti

Verklaring van de gebruikte tekens

- * Raadplegingsprocedure
Meerderheid van de uitgebrachte stemmen
- **I Samenwerkingsprocedure (eerste lezing)
Meerderheid van de uitgebrachte stemmen
- **II Samenwerkingsprocedure (tweede lezing)
Meerderheid van de uitgebrachte stemmen voor de goedkeuring van het gemeenschappelijk standpunt
Meerderheid van de leden van het Parlement voor de verwerping of amendering van het gemeenschappelijk standpunt
- *** Instemming
Meerderheid van de leden van het Parlement, behalve in de in de artikelen 105, 107, 161 en 300 van het EG-Verdrag en in artikel 7 van het EU-Verdrag bedoelde gevallen
- ***I Medebeslissingsprocedure (eerste lezing)
Meerderheid van de uitgebrachte stemmen
- ***II Medebeslissingsprocedure (tweede lezing)
Meerderheid van de uitgebrachte stemmen voor de goedkeuring van het gemeenschappelijk standpunt
Meerderheid van de leden van het Parlement voor de verwerping of amendering van het gemeenschappelijk standpunt
- ***III Medebeslissingsprocedure (derde lezing)
Meerderheid van de uitgebrachte stemmen voor de goedkeuring van de gemeenschappelijke ontwerp tekst

(De aangeduide procedure is gebaseerd op de door de Commissie voorgestelde rechtsgrondslag.)

INHOUD

	Blz.
PROCEDUREVERLOOP.....	4
WETGEVINGSVOORSTEL.....	5
ONTWERPWETGEVINGSRESOLUTIE.....	10
TOELICHTING	11

PROCEDUREVERLOOP

Bij schrijven van 27 juli 2000 verzocht de Raad, overeenkomstig artikel 67 van het EG-Verdrag, het Parlement om advies inzake het initiatief van de Franse Republiek met het oog op de aanneming van de verordening van de Raad inzake de wederzijdse tenuitvoerlegging van beslissingen betreffende het omgangsrecht (9735/2000 – 2000/0818(CNS)).

Op 4 september 2000 gaf de Voorzitter van het Parlement kennis van de verwijzing van dit voorstel naar de Commissie vrijheden en rechten van de burger, justitie en binnenlandse zaken als commissie ten principale (C5-0397/2000).

De Commissie vrijheden en rechten van de burger, justitie en binnenlandse zaken benoemde reeds op haar vergadering van 29 augustus 2000 Mary Elizabeth Banotti tot rapporteur.

De commissie behandelde het initiatief van de Franse Republiek en het ontwerpverslag op haar vergaderingen van 19 september, 2 oktober, 10 oktober en 23 oktober 2000.

Op laatstgenoemde vergadering hechtte zij met algemene stemmen haar goedkeuring aan de ontwerpwetgevingsresolutie.

Bij de stemming waren aanwezig: Graham R. Watson, voorzitter; Robert J.E. Evans en Bernd Posselt, ondervoorzitters; Jan Andersson (verving Adeline Hazan), Roberta Angelilli, Alima Boumediene-Thiery, Rocco Buttiglione, Marco Cappato, Michael Cashman, Charlotte Cederschiöld, Carlos Coelho, Thierry Cornillet, Gérard M.J. Deprez, Giorgos Dimitrakopoulos (verving Marcello Dell'Utri), Pernille Frahm, Evelyne Gebhardt (verving Gerhard Schmid), Bertel Haarder (verving Jan-Kees Wiebenga), Jorge Salvador Hernández Mollar, Anna Karamanou, Margot Keßler, Ewa Klant, Alain Krivine (verving Fodé Sylla), Baroness Sarah Ludford, Minerva Melpomeni Malliori (verving Sérgio Sousa Pinto), William Francis Newton Dunn (verving Daniel J. Hannan), Arie M. Oostlander (verving Timothy Kirkhope), Elena Ornella Paciotti, Hubert Pirker, Martin Schulz, Patsy Sörensen, Joke Swiebel, Anna Terrón i Cusí, Maurizio Turco (verving Frank Vanhecke) en Gianni Vattimo.

Het verslag werd ingediend op 24 oktober 2000.

De termijn voor de indiening van amendementen wordt bekendgemaakt in de ontwerpagenda voor de vergaderperiode waarin het verslag wordt behandeld.

WETGEVINGSVOORSTEL

Initiatief van de Franse Republiek met het oog op de aanneming van de verordening van de Raad inzake de wederzijdse tenuitvoerlegging van beslissingen betreffende het omgangsrecht (9735/2000 – C5-0397/2000 – 2000/0818(CNS))

Dit voorstel wordt als volgt gewijzigd:

Door de Franse Republiek voorgestelde tekst¹

Amendementen van het Parlement

(Amendement 1) Artikel 1, lid 1

1. Deze verordening is van toepassing op elke beslissing die in een lidstaat is gegeven in het kader van de procedures als bedoeld in artikel 1, lid 1, onder b), van Verordening (EG) nr. van de Raad (Brussel II) en waarbij een omgangsrecht wordt toegekend aan een van de ouders betreffende een van hun gemeenschappelijke kinderen, indien:

1. Deze verordening is van toepassing op elke beslissing die in een lidstaat is gegeven in het kader van de procedures als bedoeld in artikel 1, lid 1, onder b), van Verordening (EG) nr. van de Raad (Brussel II) en waarbij een omgangsrecht **van niet minder dan een dag** wordt toegekend aan een van de ouders betreffende een van hun gemeenschappelijke kinderen, indien:

Motivering

Het is belangrijk in het eerste artikel van onderhavige ontwerpverordening te preciseren dat het geplande omgangsrecht niet minder dan een dag mag zijn. Het belang van het kind en de ouder mag immers niet tot een onderhoud beperkt worden en het lijkt zeer schadelijk dat niets wordt gepreciseerd over de minimumduur van een dergelijk belangrijk weerzien.

(Amendement 2) Artikel 3

De erkenning van de executoriale kracht van een in een andere lidstaat gegeven beslissing maakt het mogelijk onder dezelfde voorwaarden dezelfde uitvoeringsmaatregelen te nemen die uit een beslissing van dezelfde aard zouden voortvloeien indien zij uitvoerbaar zou zijn in de staat van erkenning na door de autoriteiten van deze lidstaat te zijn uitgesproken.

De erkenning van de executoriale kracht van een in een andere lidstaat gegeven beslissing maakt het mogelijk onder dezelfde voorwaarden dezelfde uitvoeringsmaatregelen te nemen die uit een beslissing van dezelfde aard zouden voortvloeien indien zij uitvoerbaar zou zijn in de staat van erkenning na door de autoriteiten van deze lidstaat te zijn uitgesproken, **met waarborging dat de procedures niet discriminerend zijn tussen EU-onderdanen en dat de executoriale kracht een eenvoudige, snelle en doeltreffende toegang mogelijk maakt.**

¹ PB C 234 van 15.8.2000, blz. 7.

Motivering

De ontwerpverordening harmoniseert niet de tenuitvoerleggingsprocedures in de lidstaten. Voorop dient echter te staan dat het doel van de verordening is het volledige genot van de omgangsrechten te waarborgen. De procedure moet op een niet-discriminerende wijze tussen de EU-onderdanen worden toegepast.

(Amendement 3)

Artikel 4

De tenuitvoerlegging van een beslissing als bedoeld in artikel 1 kan in een andere lidstaat slechts worden geschorst indien de ouder die het gezag over het kind uitoefent in het kader van de procedure van artikel 6 aantoont **dat**:

a) de uitoefening van het omgangs- en verblijfsrecht als gevolg van nieuwe omstandigheden de lichamelijke of geestelijke gezondheid van het kind ernstig en rechtstreeks in gevaar **brengt**, of

b) er een onverenigbare reeds uitvoerbare beslissing op het grondgebied van deze lidstaat bestaat.

De tenuitvoerlegging van een beslissing als bedoeld in artikel 1 kan in een andere lidstaat slechts worden geschorst indien de ouder die het gezag over het kind uitoefent in het kader van de procedure van artikel 6 aantoont:

a) **met overtuigend bewijsmateriaal dat** de uitoefening van het omgangs- en verblijfsrecht als gevolg van **belangrijke** nieuwe omstandigheden de lichamelijke of geestelijke gezondheid van het kind **zeer waarschijnlijk** ernstig en rechtstreeks in gevaar **zou brengen en dit waarschijnlijk zwaarder weegt dan het belang van het recht van het kind om een regelmatig contact met beide ouders te onderhouden**, of

b) **dat** er een onverenigbare reeds uitvoerbare beslissing op het grondgebied van deze lidstaat bestaat.

Motivering

Artikel 4, sub a) dient nauwkeuriger te worden geformuleerd om te waarborgen dat acties tot schorsing van toegangsrechten slechts beschikbaar zijn voor het geval er een reële bezorgdheid bestaat zodat geen onnodige vertragingen optreden.

(Amendement 4)

Artikel 7, lid 2

2. Er wordt uitspraak gedaan volgens een spoedprocedure op tegenspraak **en, in voorkomend geval, na het horen van** het kind, indien dit dienstig is, onder andere gelet op de omstandigheden en het onderscheidingsvermogen van het kind.

2. Er wordt uitspraak gedaan volgens een spoedprocedure op tegenspraak. **Ingeval** het kind **twaalf jaar of ouder is kan het eveneens gehoord worden**, indien dit dienstig is, onder andere gelet op de omstandigheden en het onderscheidingsvermogen van het kind, **en wel op een aan zijn leeftijd en zijn onderscheidingsvermogen aangepaste wijze**.

Motivering

Het is niet verantwoord om zeer jonge kinderen in rechte te horen.

(Amendement 5)

Artikel 11

De bevoegde autoriteiten van de lidstaat waar het kind verblijft gelasten de onmiddellijke terugkeer van het kind zonder dat de houder van het omgangsrecht zich daartegen kan verzetten, met name door zich te beroepen op het instellen van een vordering als bedoeld in artikel 5, het bestaan van een beslissing inzake het gezag die in zijn voordeel in deze staat is gegeven of die aldaar kan worden erkend, alsmede op artikel 13 van het Verdrag van 's-Gravenhage van 25 oktober 1980 betreffende de burgerrechterlijke aspecten van internationale ontvoering van kinderen.

1. De bevoegde autoriteiten van de lidstaat waar het kind verblijft gelasten de onmiddellijke terugkeer van het kind zonder dat de houder van het omgangsrecht zich daartegen kan verzetten, met name door zich te beroepen op het instellen van een vordering als bedoeld in artikel 5, het bestaan van een beslissing inzake het gezag die in zijn voordeel in deze staat is gegeven of die aldaar kan worden erkend, alsmede op artikel 13 van het Verdrag van 's-Gravenhage van 25 oktober 1980 betreffende de burgerrechterlijke aspecten van internationale ontvoering van kinderen.

2. In het bevel van de bevoegde autoriteiten wordt verklaard dat het kind binnen een periode van vier dagen moet worden teruggebracht en kan gewezen worden op de ingevolge de nationale wetgeving geldende sancties ingeval wordt nagelaten om het kind binnen deze periode terug te brengen.

Motivering

In de ontwerpverordening dient te worden voorgeschreven binnen welke periode het kind feitelijk moet worden teruggebracht en dat er sancties verbonden kunnen zijn aan het bevel tot terugkeer van het kind.

(Amendement 6)

Artikel 11 bis (nieuw)

Bij de betrekkingen tussen de lidstaten heeft deze verordening voorrang boven het Verdrag van Den Haag van 25 oktober 1980 betreffende de burgerrechterlijke aspecten van internationale ontvoering van kinderen

Motivering

Zie artikel 37 van de Brussel II-verordening. Niet-opneming in artikel 37 kan rechtsonzekerheid in de hand werken.

(Amendement 7)

Artikel 12, lid 1 bis (nieuw)

1 bis. De lidstaten waarborgen dat bij de toepassing van deze verordening regionale of lagere rechtscolleges binnen hun rechtsgebied de volledige tenuitvoerlegging van de omgangsrechten of de door de bevoegde autoriteiten gelaste tijdige terugkeer niet verhinderen.

Motivering

De lagere rechtscolleges moeten de beginselen van de verordening toepassen.

(Amendement 8)

Artikel 15, lid 2 bis (nieuw)

2 bis. De Commissie brengt tevens verslag uit over gevallen die onder de toepassing van de verordening vallen, en dient voorstellen in ter verbreding van het toepassingsgebied van deze verordening en, indien noodzakelijk, van de Brussel II-verordening, of nieuwe voorstellen betreffende gevallen die buiten het toepassingsgebied van deze verordening vallen.

Motivering

Het toepassingsgebied van de verordening is beperkt tot beslissingen in het kader van de Brussel II-Verordening. Veel gevallen betreffende omgangsrechten houden verband met ongetrouwde paren of met contractuele akkoorden die wellicht niet onder de toepassing van deze verordening vallen. De Commissie zou moeten overwegen of de procedures uit hoofde van deze verordening ook op dergelijke gevallen van toepassing zouden moeten zijn.

(Amendement 9)

Artikel 17, lid 2 bis (nieuw)

2 bis. Een vertegenwoordiger van elk land dat kandidaat is voor de toetreding tot de EU, wordt uitgenodigd om als waarnemer aan de vergaderingen als vermeld in de leden 1 en 3 deel te nemen.

Motivering

Bij ieder voorstel moet rekening worden gehouden met de vooruitzichten van de uitbreiding, met name voor wat betreft de uitwisseling van ervaringen. Als gelet wordt op het feit dat veel kandidaatlanden (b.v. Bulgarije, Slowakije, Turkije) het Verdrag van Den Haag van 1980 nog niet ondertekend hebben en andere landen (b.v. Kroatië, Cyprus, Polen, Roemenië) dit nog niet eens geparafeerd hebben, dan moet dit amendement van des te groter belang geacht worden.

(Amendement 10)
Artikel 17, lid 3 bis (nieuw)

***3 bis. De secretaris-generaal of een
vervangend ambtenaar van het
secretariaat bij het Verdrag van Den
Haag wordt eveneens uitgenodigd om met
de status van waarnemer deel te nemen
aan de vergaderingen als vermeld in lid 3.***

Motivering

De secretaris-generaal bij het Verdrag van Den Haag heeft veel ervaring met de tenuitvoerlegging van de bepalingen inzake de omgang met kinderen en de terugkeer van kinderen en dient derhalve te worden uitgenodigd om deze vergaderingen bij te wonen.

ONTWERPWETGEVINGSRESOLUTIE

Wetgevingsresolutie van het Europees Parlement over het initiatief van de Franse Republiek met het oog op de aanneming van de verordening van de Raad inzake de wederzijdse tenuitvoerlegging van beslissingen betreffende het omgangsrecht (9735/2000 – C5-0397/2000 – 2000/0818(CNS))

(Raadplegingsprocedure)

Het Europees Parlement,

- gezien het initiatief van de Franse Republiek (9735/2000¹),
 - gelet op artikel 61, sub c) van het EG-Verdrag,
 - geraadpleegd door de Raad overeenkomstig artikel 67 van het EG-Verdrag (C5-0397/2000),
 - gelet op artikel 67 van zijn Reglement,
 - gezien het verslag van de Commissie vrijheden en rechten van de burger, justitie en binnenlandse zaken (A5-0311/2000),
1. hecht zijn goedkeuring aan het aldus gewijzigde initiatief van de Franse Republiek;
 2. verzoekt de Raad, wanneer deze voornemens is af te wijken van de door het Parlement goedgekeurde tekst, het Parlement hiervan op de hoogte te stellen;
 3. wenst opnieuw te worden geraadpleegd ingeval de Raad voornemens is ingrijpende wijzigingen aan te brengen in het initiatief van de Franse Republiek;
 4. verzoekt zijn Voorzitter het standpunt van het Parlement te doen toekomen aan de Raad, de Commissie en aan de regering van de Franse Republiek.

¹ PB C 234 van 15.8.2000, blz. 7.

TOELICHTING

De rapporteur is verheugd over dit Franse initiatief inzake het omgangsrecht als een stap op weg naar de waarborging van het fundamentele recht van kinderen om regelmatig contact te hebben met beide ouders.

Achtergrondervaringen van de rapporteur

Mary Banotti is sedert 1995 bemiddelaar van het Europees Parlement voor transnationaal ontvoerde kinderen. De bemiddelaar heeft geen statutaire rol, maar het feit dat het Europees Parlement een bemiddelaar voor het werk aan deze zaken benoemd heeft, opent vaak deuren wanneer alle andere wegen zonder resultaat gebleven zijn. Zaken worden naar de bemiddelaar verwezen via aan het Europees Parlement gezonden verzoekschriften, door andere leden van het EP, of door direct contact met het kantoor van de bemiddelaar, hetzij door een gedupeerde ouder of door juridische adviseurs. Gedurende 1999 werden er 35 verzoeken waarmee veel werk gemoeid was, ingediend door personen die om advies vroegen inzake preventie of naar aanleiding van rechtszaken. Meer dan 100 verzoeken om informatie en algemeen advies werden ontvangen.

De rapporteur werkt tevens samen met een Frans-Duitse werkgroep, die door twee collega's werd opgericht, mevrouw Pervenche Berés en mevrouw Evelyne Gebhardt. Deze werkgroep tracht een oplossing te vinden voor de meer dan 50 gevallen van ontvoering die tussen beide landen bestaan.

Achtergrond van de ontwerpverordening

De grotere frequentie van het reizen en werken in het buitenland heeft geleid tot een toeneming van het percentage huwelijken tussen mensen met verschillende nationaliteiten, zowel binnen de EU als tussen de EU en derde landen. Wanneer dergelijke huwelijken mislukken, kunnen er problemen ontstaan bij de verwezenlijking van het omgangsrecht, indien de kinderen in een andere lidstaat wonen of er kunnen zich gevallen van ontvoering voordoen waarbij het kind aan het eind van het bezoek niet wordt teruggebracht door de ouder die het omgangsrecht heeft. Hoewel in vele gevallen sprake is van onderdanen van derde landen doet zich tevens een aanzienlijk aantal gevallen voor waarbij onderdanen van verschillende EU-landen betrokken zijn.

In een aantal internationale verdragen zijn het omgangsrecht, de voogdij alsmede civiele aspecten van de ontvoering van kinderen geregeld¹. De toepassing van de diverse internationale verdragen in de verschillende nationale jurisdicties kan echter ertoe leiden dat de ouders met vertragingen te maken krijgen bij de verwezenlijking van hun omgangsrechten of van de terugkeer van hun kinderen.

In deze verordening wordt getracht de verwezenlijking van de rechten van de ouders te vereenvoudigen teneinde te waarborgen dat kinderen contact met beide ouders kunnen blijven

¹ Het Verdrag van Den Haag van 25 oktober 1980 betreffende de burgerrechtelijke aspecten van internationale ontvoering van kinderen, het Europees Verdrag van 20 mei 1980 betreffende de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen inzake het gezag over kinderen en betreffende het herstel van het gezag over kinderen, en het Verdrag van Den Haag van 19 oktober 1996 over de jurisdictie, de toepasselijke wetgeving, erkenning, tenuitvoerlegging en samenwerking met betrekking tot de verantwoordelijkheid van de ouders en maatregelen ter bescherming van kinderen (nog niet in werking getreden).

houden:

- 1) de verordening legt het beginsel vast van de wederzijdse erkenning van beslissingen inzake het omgangsrecht zonder enig tussenstadium en beperkt de mogelijkheden om te verzoeken om schorsing van de tenuitvoerlegging van dergelijke beslissingen;
- 2) in de verordening wordt bepaald dat de directe terugkeer van het kind aan het einde van de omgangsperiode niet kan worden aangevochten of worden uitgesteld door de ouder die het omgangsrecht heeft.

Beide aspecten van de ontwerpverordening moeten worden toegejuicht.

Wederzijdse erkenning van beslissingen

Het beginsel van de wederzijdse erkenning van beslissingen inzake omgangsrechten zonder tussenstadium, zoals de verificatie van de uitspraak, moet worden toegejuicht.

Uw rapporteur wil echter de aandacht vestigen op een aantal beperkingen in de ontwerpverordening:

- het toepassingsgebied van de verordening is beperkt, zowel wat betreft de situaties als het geografisch gebied waarop deze betrekking heeft;
- de verordening harmoniseert niet de tenuitvoerleggingsprocedures.

De tussenstadia hebben in sommige gevallen tot aanzienlijke vertraging geleid en het moge duidelijk zijn dat deze verordening volledig van toepassing is op regionale en lagere rechtscolleges.

Beslissingen waarop de verordening van toepassing is

De toepassing van de verordening is beperkt tot beslissingen die vallen onder het toepassingsgebied van de Brussel II-verordening¹ inzake de ouderlijke verantwoordelijkheid voor gemeenschappelijke kinderen, die gedaan zijn naar aanleiding van procedures inzake scheiding, scheiding van tafel en bed, of nietigverklaring.

Aldus gaat het slechts om beslissingen die gedaan zijn in het kader van een scheiding of een scheiding van tafel en bed. Beslissingen inzake de omgang met het kind bij ongehuwde paren vallen niet onder de toepassing van de verordening. Deze beperking wordt betreurd, daar er in deze gevallen veel problemen optreden. Het is niet duidelijk of contractuele overeenkomsten tussen ouders in het kader van de verordening zouden kunnen worden uitgevoerd. Bovendien is de verordening slechts van toepassing op beslissingen betreffende kinderen van beide echtgenoten.

Uw rapporteur is bezorgd over de beperkte reikwijdte van de ontwerpverordening. Hoewel deze beperkingen voortvloeien uit het feit dat deze verordening gebaseerd is op de Brussel II-verordening, dringt uw rapporteur er bij de Commissie en de Raad op aan om na te gaan hoe

¹ Verordening van de Raad nr. 1347/2000 van 29 mei 2000 betreffende de bevoegdheid en de erkenning en tenuitvoerlegging van beslissingen in huwelijkszaken en inzake de ouderlijke verantwoordelijkheid voor gemeenschappelijke kinderen, PB L 160 van 30.6.2000, blz. 19.

de ontwerpverordening en, indien noodzakelijk, de Brussel II-verordening kunnen worden herzien teneinde de afdwingbaarheid over de grenzen heen te waarborgen van alle beslissingen inzake het omgangsrecht, met inbegrip vooral van zaken waarbij het om ongehuwde ouders gaat.

De rapporteur is ingenomen met de bepaling in artikel 15 van de ontwerpverordening, te weten dat de Commissie een verslag dient voor te leggen *inter alia* aan het Europees Parlement over de toepassing van deze verordening en dat dit tevens voorstellen kan omvatten tot aanpassing van de verordening. Tevens zou in het verslag een verruiming van het toepassingsgebied van de verordening overwogen moeten worden.

Tenuitvoerleggingsprocedures

De verordening streeft niet naar harmonisatie van de tenuitvoerleggingsprocedures die in de verschillende lidstaten van toepassing zijn. Het doel van de verordening, te weten waarborging van een doeltreffende omgang, dient te worden aangegeven, daar procedures die duidelijk in strijd zijn met dit doel terzijde gezet zouden kunnen worden (Marshall II, C-27/91). Tevens dient het beginsel van niet-discriminatie tussen EU-onderdanen te worden opgenomen. Tevens zou overwogen moeten worden of de tenuitvoerleggingsprocedures geharmoniseerd zouden moeten worden of dat er in de verordening minimumbepalingen dienen te worden opgenomen.

Procedures tot schorsing van de tenuitvoerlegging

De rapporteur is bezorgd over artikel 4a, dat overeenkomt met artikel 13(b) van het Verdrag van Den Haag over de burgerrechtelijke aspecten van internationale ontvoering van kinderen, van 25 oktober 1980. Van deze bepaling van het Verdrag van Den Haag is uitgebreid gebruik gemaakt om de tenuitvoerlegging van omgangsrechten te vertragen. Derhalve dienen de bewoordingen meer restrictief te zijn en dienen de rechtscolleges bij beslissingen over een maatregel om de tenuitvoerlegging van een uitspraak te schorsen, volledig rekening te houden met het recht van het kind om contact te houden met beide ouders.

Toegejuicht wordt dat betwisting op grond van artikel 15(2) van de Brussel II-verordening niet kan leiden tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de uitspraak inzake omgangsrechten.

Geografisch toepassingsgebied van de verordening

Zoals in de overwegingen 20 en 21 van de ontwerpverordening reeds wordt aangegeven, nemen het Verenigd Koninkrijk, Ierland en Denemarken momenteel niet deel aan de aanneming van de verordening. Overeenkomstig artikel 3 van het aan de Verdragen gehechte protocol over het standpunt van het Verenigd Koninkrijk en Ierland kunnen deze landen echter (en uw rapporteur pleit daar met klem voor) kennis geven van hun wens om deel te nemen aan de aanneming en toepassing van deze verordening. Dit zou in overeenstemming zijn met hun deelneming aan de Brussel II-verordening.

Ook Denemarken kan beslissen om deze verordening toe te passen (en wordt tevens verzocht dit te doen).

Onmiddellijke terugkeer van het kind

Artikel 11 van de ontwerpverordening bepaalt dat de bevoegde autoriteiten in de staat waar het kind verblijft de onmiddellijke terugkeer van het kind gelasten zonder eventuele vertragingen die veroorzaakt worden door de artikelen 5 en 13 van het Verdrag van Den Haag van 25 oktober 1980 over de burgerrechtelijke aspecten van internationale ontvoering van kinderen.

Toegejuicht moet worden dat de bevoegde autoriteiten een besluit kunnen nemen zonder dat de persoon die het omgangsrecht geniet, de procedures kan vertragen. Artikel 11 bepaalt dat de bevoegde autoriteiten "*opdracht geven tot onmiddellijke terugkeer*", zonder een termijn voor de feitelijke terugkeer aan te geven, noch eventuele sancties die bij niet-terugkeer van het kind kunnen worden toegepast. Uw rapporteur is van mening dat een termijn voor de feitelijke terugkeer van het kind moet worden opgenomen, daar er anders vertraging kan optreden bij de vereiste terugkeer van het kind. Aan de opdracht kunnen sancties worden verbonden, welke van toepassing zijn in het kader van de nationale wetgeving. De Commissie zou echter moeten overwegen of de toepasselijke (civiele of strafrechtelijke) sancties geharmoniseerd zouden moeten worden of zouden moeten worden vastgesteld in een herziene verordening.

Plaatselijke en regionale rechtscolleges

In sommige lidstaten trachten lagere rechtscolleges een uitspraak te verifiëren, hetgeen leidt tot vertraging en problemen voor de ouders die de uitvoering van die beslissingen verlangen of de terugkeer van hun kind trachten te bereiken. Derhalve dient te worden gewaarborgd dat de lagere rechtscolleges in de lidstaten de beginselen van de verordening eerbiedigen, daar anders de verordening niet tot een verbetering van de huidige situatie zal leiden.

Bijeenkomsten van de centrale organen

In artikel 17 van de ontwerpverordening wordt gesproken over geregelde vergaderingen van de vertegenwoordigers van de centrale organen. De rapporteur stelt voor de bijwoning van deze vergaderingen op een optionele basis aan te bieden aan de secretaris-generaal of een plaatsvervangend ambtenaar van het Secretariaat bij het Verdrag van Den Haag.